

ותו⁽³⁾, הא דתנן: המפלת כמין קליפה או כמין עפר אדום או כמין שיערה אדומה, או כמין יבחושיין אדומים — תטיל את מה שהפילה למים. ואם נמוחו — הרי הם דם טמא! ומוכח דדם יבש מעיקרו גם הוא טמא לכשנימוח. והדרא איבעיא לדוכתיה — מנלן הא?

”דם יהיה זובה” — רבויא הוא.

והוינן בה: ונימא: אי מה היא, הזבה עצמה — עושה משכב ומושב לטמא אדם ולטמא בגדים, אף דמה נמי — עושה, מטמא את הנוגע בו בטומאה הדומה לטומאת משכב ומושב, שהיא חמורה כדין אב הטומאה, לטמא אדם ולטמא בגדים שעליו?

ותמהינן: אטו דמה — בר משכב ומושב הוא?

ודחינן לתמיהה: ולטעמיה, וכי אבן מנוגעת בנגע צרעת בת משכב ומושב היא, עד דאיצטריך קרא למעוטי שלא תטמא האבן את הנטמא ממנה בטומאה של אב הטומאה כמו שמטמא משכב ומושב?

דתניא: יכול תהא אבן מנוגעת עושה

טומאת ”משכב ומושב” — לטמא אדם לטמא בגדים שעליו.

ודין הוא שתטמא כן, מלימוד של קל וחומר:

ומה זב, שאינו מטמא בביאה, שאם נכנס אדם לבית שהזב נמצא שם הוא אינו נטמא — בכל זאת הוא עושה טומאת משכב ומושב, לטמא אדם לטמא בגדים.

אבן מנוגעת, שמטמאה בביאה, את הנכנס לבית שהאבן נמצאת בו — אינו דין שמטמאה טומאה חמורה כטומאת ”משכב ומושב” — לטמא אדם לטמא בגדים!

תלמוד לומר ”אשר ישכב עליו הזב”, לומר לך: הזב מטמא טומאת משכב ומושב, ולא אבן מנוגעת! ⁽⁴⁾

ודייקנן: טעמא — דמעטיה קרא, הא לאו הכי מטמאה אבן מנוגעת את הנטמא לעשותו אב הטומאה כדין טומאת משכב ומושב.

ומינה אתה למד: לאו, מי אמרת: הזב — ולא אבן מנוגעת.

הכא נמי אמר קרא בזבה: ”אשר היא

מטמא במשא, ראה תוס' להלן [עא ב].

ובעיקר נידון התוס' ראה בתשובות רעק”א [פא] שהעיר, שאם נאמר כי דם בלא הרגשה טמא אף שהאשה טהורה, ואפילו למאן דאמר מקור מקומו טהור, יכלו התוס' לתרץ דאיצטריך קרא כדי לטמא דם בלא הרגשה, שאינו גורם שום טומאה לאשה.

3. פירשנו לפי תירוצו א' בתוס' ד”ה [ותו] ראה

שם, ובתוס' הרא”ש.

4. בחידושי הר”ן ביאר הפשט בגמרא משום שאבן מנוגעת לאו ”בר מושב ומשכב” היא, ממעטינן לה מדכתיב ”הזב”, דאי לאו הכי, מנלן דלמעוטי אבן המנוגעת אתה? וכן ביאר בהמשך מיעוט הגמרא בדם הנדה. אמנם נראה, שהתוס' לא סוברים כן, משום שהקשו [בד”ה יכול] על הקל וחומר שבגמרא, מת יוכיח, שמטמא בביאה